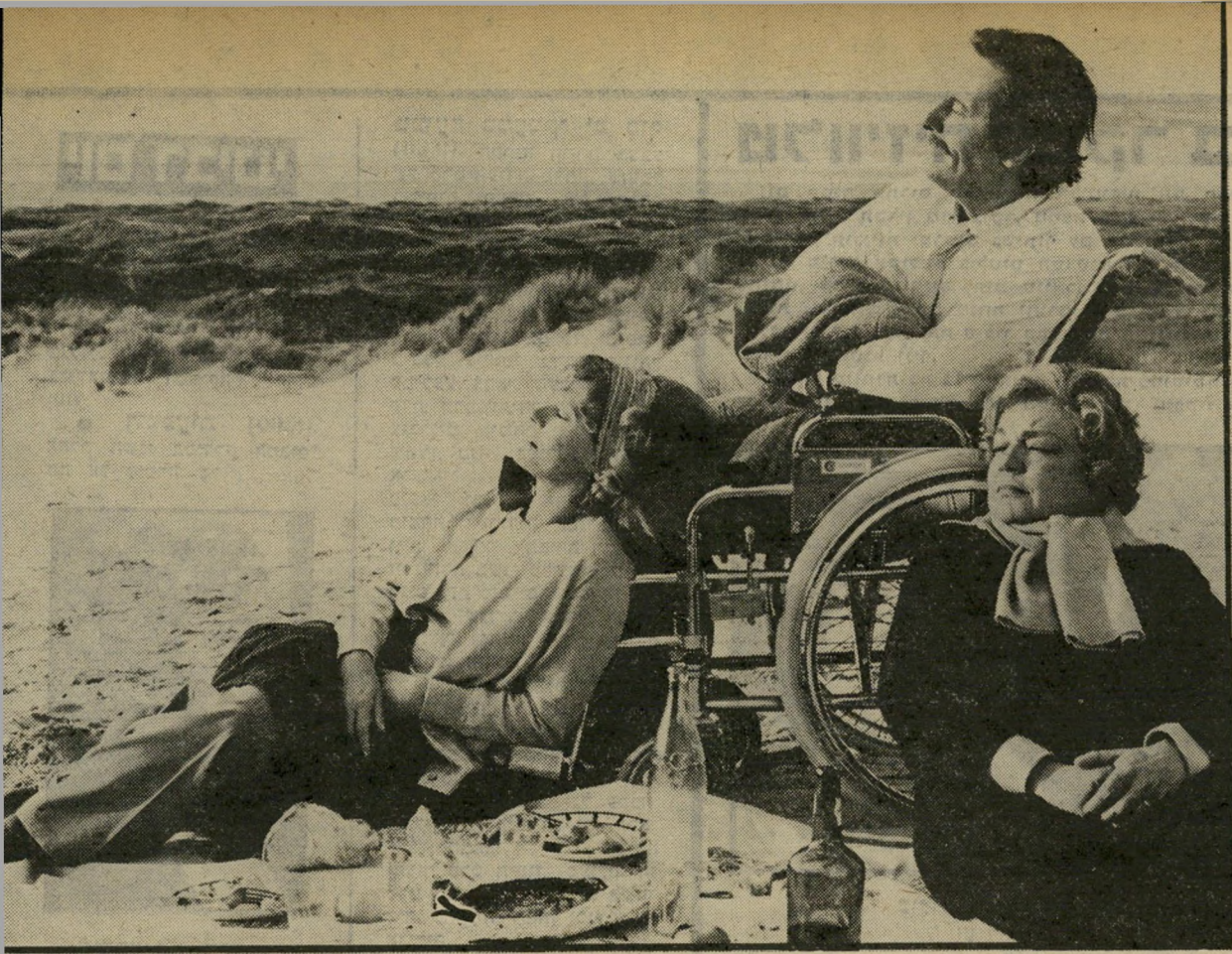

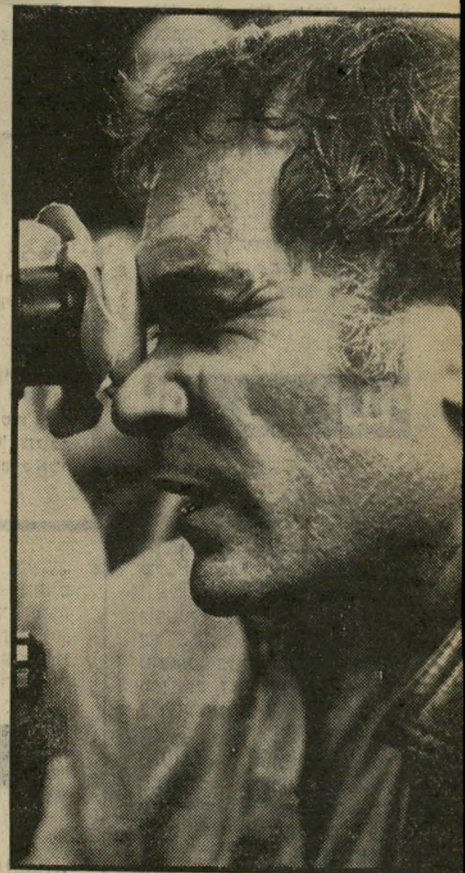
מקאן אכספרס לכאן

המאפיין הבולט ביותר של כל מפיצי הסרטים הישראליים, שהיו השנה בפסטיבל הסרטים בקאן, היה הפחד. חיל וחרדה אחזו בכולם, ככל פעם שנזכרו ב"אולמות הריקים בבית, ובמסייעה"יה ה"כבדים. הידיים לא רק רעדו, לפני שחתמו על חוזים לסרטים חדשים, אלא בדרך-כלל פשוט נסוגו.

יוצא-הדופן הפעם, הסרט היחידי ש"נראה לכולם כהימור בטוח וכדאי, עיסקה בטוחה שאסור להחמיצה, היה סירטו החדש של הבמאי הישראלי משה מזרחי, שלחתי מיכתב לאהובי שאותו עשה, כמו את כל החיים לפניו, בצרפת. עד כדי כך היו המפיצים הישראליים בטוחים בתוצאתו. אותה, שאחד מהם רכש את הסרט מן ה"סוכן הגרמני של החברה המפיקה, בליל-ישבת, ומפיץ אחר קנה את הזכויות למחרת בבוקר, מן הסוכן האמריקאי, כך מצאו

סימון סיניורה, ז'אן רושפור ודלפין סיירוג ב"שלחתי מיכתב לאהובי" של ישיה של מוסיקה קאמרית

במאי משה מזרחי הנוף הנפשי הוא העירק

עניין ברגע זה, היא נגררת למשחק, ממ"שיכה לנהל התכתבות סמויה עם האח שאינו חושד במאומה, ולהט הרגשות הבא לידי ביטוי במכתבים גובר והולך ממיכתב למיכתב.

מכאן והלאה יכול כל צופה לפרש לעצמו את המתרחש על המסך. האם אין זה אלא מישחק אכזרי, או שמא מדובר כאן בביטוי של הצורך באהבה שחשים שני הכותבים גם יחד, ואולי זה אפילו רמז לאהבה אסורה בין אח ואחות? מיזרחי, בעזרת תסריטו של בראך, אינו פוסל אף אחת מן האפשרויות.

ניצוצות של זעם. עיקר העבודה נעשתה עם השחקנים. עם סימון סיניורה, שלדברי מיזרחי, "לובשת כל בוקר את הדמות יחד עם האיסור", עם דלפין סיירוג (הידידה), "המתכננת כל תנועה וכל הדגשת קול מראש, בקפדנות כזאת שנד"מה כאילו עשתה חרות לפני המראה", ועם ז'אן רושפור, האח, שהוא, "שילוב

האחות המבוגרת הקריבה את חייה כדי לטפל באח הנכה, ועל אף המסירות וה"אהבה אליו, חורה לה הדבר היטב. האח הרתוק לכיסא-גלגלים, עליו, מתחכם, ולכ"אורה משלים עם מצבו, אולם הוא משליך את חיציהרעל שלו אל הסובבים אותו, שבהם אינו יכול שלא לקנא. הידידה, אשה שהיא עדיין נאה, אך שייכת לדור הישן, ואשר "קוראת הכל, שומעת הכל ואינה מבינה מאומה", פוחדת מן החיים ואם היא יודעת משהו על מין, הרי זה רק באופן תיאורטי. "לחלק המעשי היא עוד לא הגיעה", אומר המשותק.

יום בהיר אחר, לאחר שהאח הרגיו אותה קצת יותר מדי, מחליטה האחות, לואיזה, לשלוח מיכתב, בשם בדוי, למדור השי"דוכים בעיתון המקומי, ולבקש מעוניינים אשר יתכתבו איתה. מכתב תשובה מגיע עד מהרה, וכשהיא פותחת אותו, מסתבר לה שהכותב אינו אלא אחיה.

צורך לאהבה. תחת להפסיק את ה"כשם בדוי. הסיפור איננו כה פשוט.

כליות מלאכותיות לבית-חולים איכילוב, ולהתחיל בהקרנות הרגילות של הסרט, לקראת מחציתו השנייה של החודש בקול-נוע פאר, שהציג גם את סרט המריבה הקודם, המסיבה של דון.

מה כל כך מפתה בסירטו של מיזרחי? ראשית, הצוות. מיזרחי כבר הצליח קודם לכן, כאשר ביים את סימון סיניורה ב"כל החיים לפניו, ושיחוף הפעולה המחודש ביניהם עורר, כמוכן, ציפיות רבות. שנית, הסיפור: אהבה מזורה, משולש המורכב מבתולה זקנה (סיניורה) ואחיה המשותק בשתי רגליו, הגרים לבדם בבית גדול, על שפת-הים, ובתולה מתבגרת, המביאה להם מדי בוקר את הלחם מן המאפיה ה"מישפחתית, שהיא ירידתם הטובה ביותר. שלושת אלה קשורים ביניהם במערכת-יחסים משונה, ואין פלא שהדבר קסם הן למיזרחי והן לג'אן בראך, התסריטאי ה"כמעט קבוע של פולנסקי.

כשם בדוי. הסיפור איננו כה פשוט.

דניאל מסגיש ורומי שניידר ב"מארתה האנאו" השערוריות יצאו לאור

את עצמם כששניהם אוחזים בטלית אחת. כאשר מיקרה דומה קרה לפני שנים אחדות, עם החטיבה של דון, יצאו שני המפיצים המתחרים סרטי נוח ואינטימי דיונג למילחמה ארוכה, שהגיעה כבר אל ערכאות מישפטיות, והסתיימה רק בקור שי רב, בהסכם חלוקה של הזכויות. הפי"עם, מאחר שמדובר במפיצים שוהרי"שלום יותר — אפריים גלעד ודוד שפירא — הסכימו השניים מלכתחילה, שאין טעם להתדיין עם בעלי הסרט, ולהטיף להם מוסר על שמכרו אותו פעמיים, ושמוטב לשתף פעולה ולהפיץ את הסרט יחד, בישראל, לטובת כל הנוגעים בדבר.

במהירות ממחררת. ואכן, הדבר קרה, ואפילו במהירות מסחררת. הסרט נשלח לפני שבוע לישראל, אבל השולי-חיים, בהתאם לקפדנות הארגונית, שהור"כיוו כבר קודם לכן בשלבי המכירה, שכחו לשלוח את המיסמכים הדרושים לשחרור. מאמץ שיכנוע מרוכז וערבוביות מתאימות שיכנעו את אנשי-המכס להתיר את הוצאת הסרט במהירות. רשימת ה"דיאלוגים שבעזרתה נעשית מלאכת ה"תרגום, נשכחה אף היא בחיץ והובחלה בדואר-אוויר, וכל זה, כדי שאפשר יהיה להתחיל בהקרנות מוקדמות של הסרט בשבוע הזה, לערוך הצגת בכורה חגיגית, שהכנסותיה מוקדשות לרכישת שתי